

Én nem tudok örülni:
Csak elfogy rendre minden, ami van,
Rövidke pillanat is kirabol,
Csak elkoldusodunk mindannyian.

Én nem tudok örülni,
Ha csókolsz s kezed odaér kezemhez —
Sírok a fűszálon, kicsiny bogárkán,
Mert tudom holnap vége, vége: nem lesz!

MIHÁLY LÁSZLÓ.

Kék szem.

Nem tudom miért, de hosszan nézem,
Nem kérdezem, hogy kié e kék szem,
Csak nézem.

A szem mögött az arcot sem látom.
Ifju, vén, ellenségem, barátom ?
Nem látom . . .

Nézése, mint kék nyári felleget,
Ugy suhan el a fejem felett . . .
Énekelnek . .

Hallom távol az aratók szavát,
A pacsirtát, az Isten madarát
S vig dalát.

. . . Nem fürkészem : kié a kék szem,
A látásával egészen
Megelégszem.

Az arcot sohasem is látom,
Mindegy : ellenség, vagy barátom :
Én a nyarat látom.

LÁNYI KÁLMÁN.